

A PIRKADAT ÉS AZ ALKONY ÉNEKEIBŐL

JOVAN DUČIĆ

FESZÜLTSEG

A csíra jajdul: ám növesszek
csúcsot, árnyból kikelvén:
foszlott tüdővel én a legszebb
himnuszt a naphoz zengném.

Jajdul a szárny: szüljön zokogva
szörnyű kínja a vérnek!
Elússzam békés csillagokra,
a napra elsőnek érjek.

Jajdul a könny: ejtene bár a
zokogó fájdalom! Ezért
lehullva én hoznám világra
az ember-szív első neszét.

ERDŐZÚGÁS

A szél a kóris hangját hozza
föntről, s a fenyves is morajlik;
továbbadja a bükk, a bodza —
borzongás zúdul a hegyaljig.

Felrezen lenn a bölénycsorda:
— Erőt dicsér ez ének?
Hall! égi himnuszt a pacsirta,
s bagoly: dalát az éjnek.

Vadászni fell! — borzong a héja.
 A nyúl: kopók farkája csörtet?
 A csillag: újra itt az éj! A
 sír: fényesség a földnek?

TALÁLKOZÁS

Egymásba botlottak egy éjjel
 félúton fényes égi pályán:
 a lélek, tartva ég felé, fel,
 s egy angyal, földre szállván.

Festette tündökletes színben
 az angyal az örök mennyet,
 s a lélek elmesélte minden
 titkát halálnak s szerelemnek.

S a fény országára az angyal
 mosollyal visszanézett;
 és siratta elcsukló hanggal
 árny és fény táncát a lélek.

A NAPRAFORGÓK

A napraforgók bús szemébe
 a tévelygő eget vigyázva
 ott van e világ minden éhe,
 a vágya mind és mind a láza.

Homállyal mindnek nő a félsze:
 „Mi fénylik, mind csipetnyi isten;
 a világ dolgaira mérce,
 jobb, mint egy fény sugarca, nincsen!...”

„Akit homálnak rejt a mélye,
 s világra szülte néma átok —
 sosem derült valódi fényre,
 igaz magasba sose látott!...”

Királyok napkeletről, állnak
nehéz arányban, könnyük szórván;
megannyi nap-hívő pogány pap,
koldus jajával alkonyórán.

A szívemben a napraforgók
borús szemei nyitva állnak —
napjuk a láthatárra tartott,
és csendbe hull az éj s az árnyak.

A kertek már az éjbe tűnnek
s a napraforgó-rend, a fényes.
Elégve velük, a nagy úrnek
mindegyik napja semmivé lesz.

A SÖTÉTSÉG ÉNEKE

Az éj serege nyargal,
száll zászlaja lobogva;
az ég kitisztult a viharral,
s elszállt a domb utolsó lombja.

Korom-kakasok éppen
már harmadjára szóltak;
nincs fény a kikötőben,
hol hajóm csendbe korhad.

Fekete széllel jó a reggel,
eső is fekete eshet;
s a napok szelíd őz-szemekkel
az ablakon belesnek.

Mi régtől fogva jajgat
bennünk lankadt eréllyel,
fövenyén egy messzi partnak
ott pusztul el ma éjjel.

ÉNEK

Elvesztettem e zűrben
minden gályámat, hívemet.
Hány óra van az űrben?
Nappal vagy éjjél, mi lehet?

Ez úton egyre mélyebb
felhőszakadásod, uram!
király-fényű merények
mérgezik arany poharam.

A napjaidtól részegen,
ég fényétől a rét fölött,
árnyad nem láttam sohasem
s mocskos kövű rút börtönöd.

Hogy mely, mikor már láttam én,
a nap-pálya, az elvesző,
a hallgatásod tengerén
dobolt az éj, mint jégeső.

TÚRI Gábor fordításai